

До спеціалізованої вченої ради
Д 08.727.02 Дніпровського державного
університету внутрішніх справ

ВІДГУК

**офіційного опонента – доктора юридичних наук, професора
Житного Олександра Олександровича –
на дисертацію Міновського Владислава Валентиновича на тему
«Національна поліція України як суб'єкт запобігання корупційним та
пов'язаним із корупцією правопорушенням», подану на здобуття
наукового ступеня кандидата юридичних наук за спеціальністю 12.00.08 –
кримінальне право та криминологія; кримінально-виконавче право**

Актуальність теми дослідження. Вивчення рукопису дисертації, автореферату та копій публікацій здобувача Міновського В.В. дозволяє стверджувати перш за все, що актуальність теми визначається перш за все, тим, що на сьогодні одним із найважливіших завдань правоохоронних органів України є забезпечення ефективної протидії корупційним проявам, у тому числі шляхом притягнення винних осіб до кримінальної відповідальності. На виконання таких завдань вітчизняний законодавець ратифікував низку міжнародно-правових документів та імплементував їх положення у національне законодавство України. Зважаючи на те, що запроваджена законодавцем імплементація норм міжнародно-правових конвенцій у вітчизняне кримінальне законодавство, як свідчить слідча та судова практика, на сьогодні поки що не привела повною мірою до очікуваних позитивних результатів, новели закону про кримінальну відповідальність потребують ґрунтовних наукових досліджень, перегляду усталених у криминологічній науці поглядів та напрацювання практичних рекомендацій для правозастосовних органів. Це повною мірою стосується Національної поліції України (далі – НПУ) як суб'єкта запобігання корупційним та пов'язаним із корупцією правопорушенням.

Доступні статистичні дані свідчать, що кількість виявлених працівниками органів внутрішніх справ (далі – ОВС) корупційних кримінальних правопорушень, кримінальні провадження за якими закінчені розслідуванням, у 2021 р. становила 3801 (з яких 3794 направлено до суду з обвинувальним актом); у 2022 р. – 2757 та 2754 відповідно; у 2023 р. – 3703 та 3693; у 2024 р. – 4536 та 4518. Значною є й кількість складених працівниками ОВС протоколів про корупційні правопорушення, направлених до суду. Загальна сума установлених матеріальних збитків за корупційними правопорушеннями (за закінченими кримінальними провадженнями,

Дніпровський державний університет
внутрішніх справ

Вх. № 460
17.02.25 2025р.

Основний док. 10
Додаток -

досудове розслідування у яких здійснювалось слідчими ОВС) у 2021 р. становить 3,32 млрд грн., 2022 р. – 1,69 млрд грн., 2023 р. – 2,46 млрд грн., у 2024 р. – 1,79 млрд грн.

Найбільш небезпечною є проблема вчинення корупційних та пов'язаних із корупцією правопорушень у правоохоронних органах, а особливо їхніми працівниками як спеціально уповноваженими суб'єктами з протидії корупції. Керуючись знов-таки офіційною статистикою бачимо, що кількість службовців і працівників ОВС, які вчинили кримінальні корупційні правопорушення, у 2021 р. становила 82 особи, 2022 р. – 33, 2023 р. – 67, у 2024 р. – 54 особи. Кількість службовців і працівників ОВС, яких притягнуто судом до адміністративної відповідальності (з накладенням стягнення у вигляді штрафу), у 2021 р. становила 263 особи, 2022 р. – 75, 2023 р. – 12, у 2024 р. – 184 особи.

Отже, очевидним є той факт, що кількість службовців і працівників ОВС, які вчинили кримінальні корупційні правопорушення досить незначна (адже в цій системі працюють, у т.ч. проходять службу десятки тисяч працівників). Це додатково свідчить про правильність спрямування наукового пошуку на вирішення конкретного наукового завдання, що полягає в кримінологічному пізнанні Національної поліції України як суб'єкта запобігання корупційним та пов'язаними із корупцією правопорушенням. Таке дослідження може (в ідеалі – має) підсилити наявну відомчу і позавідомчу системи антикорупційного контролю в такій потужній державній інституції як ОВС.

Про актуальність обраного напряму дисертаційного дослідження свідчить також те, що він належить до пріоритетних у кримінологічній науці. Робота виконана відповідно до: Антикорупційної стратегії на 2021–2025 роки, затвердженої Законом України «Про засади державної антикорупційної політики на 2021–2025 роки» від 20.06.2022 № 2322-IX; Переліку пріоритетних тематичних напрямів наукових досліджень і науково-технічних розробок на період до 31 грудня року, наступного після припинення або скасування воєнного стану в Україні, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 30.04.2024 № 476; Державної антикорупційної програми на 2023–2025 роки, затвердженої постановою Кабінету Міністрів України від 4.03.2023 № 220; Антикорупційної програми Міністерства внутрішніх справ України на 2023–2025 роки, затвердженої наказом МВС України від 28.02.2023 № 136; Антикорупційної програми Національної поліції України на 2022–2024 роки, затвердженої наказом Національної поліції України від 30.12.2021 № 1088; п.п. 8, 10, 11, 16 Тематики наукових досліджень і науково-технічних (експериментальних) розробок на

2020-2024 роки, затвердженої наказом МВС України від 11.06.2020 № 454; п.п. 11, 13, 18 Тематики наукових досліджень і науково-технічних (експериментальних) розробок на 2025–2029 роки, затвердженої наказом МВС України від 21.05.2024 № 326; п. 3 Тематики наукових досліджень і науково-технічних (експериментальних) розробок Міністерства освіти і науки на 2022–2026 роки, затвердженої наказом МОН України від 03.02.2022 № 109.

Ступінь обґрунтованості та достовірності наукових положень, висновків і рекомендацій, які сформульовані в дисертації, підтверджений теоретичною та методологічною базою дослідження, критичним аналізом та узагальненням наукових праць, комплексним аналізом законодавства й міжнародної практики в цій сфері.

Передусім позитивним слід визнати чітке визначення автором об'єкта і предмета дослідження. Так, об'єкт дослідження дисертантом визначено як суспільні відносини у сфері діяльності правоохоронних органів щодо забезпечення законності та правопорядку в державі. Його предмет – Національна поліція України як суб'єкт запобігання корупційним та пов'язаним із корупцією правопорушенням. Правильне розуміння об'єкта та предмета дослідження дозволило дисертанту зробити виклад своєї наукової ідеї цілісним, обґрунтованим, зрозумілим чином донести до наукової громадськості й інших зацікавлених суб'єктів власні ідеї та пропозиції, а також уникнути формалізму та зробити певний внесок у кримінологічну науку.

Під час дослідження було використано широкий спектр загальнофілософських, загальнонаукових, логічних і спеціально-юридичних методів і прийомів наукового пізнання (їх перераховано у вступній частині роботи й автореферату). Їх застосування дозволило всебічно проаналізувати предмет дослідження. З аналізу тексту можна зробити висновок, що усі вони застосовувались у взаємозв'язку та взаємодії, відповідно до поставленої мети й завдань, об'єкта і предмета дослідження.

За результатами оцінки праксеологічного аспекту дослідження слід погодитись із наведеною в дисертації її автором інформації про потенційні сфери впровадження результатів дослідження. Так, у науково-дослідній роботі її положення можуть бути використані для подальшого дослідження антикорупційної діяльності НПУ, зокрема щодо корупційних ризиків та заходів запобігання і протидії корупційним та пов'язаними із корупцією правопорушенням; у освітньому процесі – при викладанні навчальних дисциплін «Запобігання кримінальним правопорушенням Національною поліцією України», «Актуальні проблеми кримінології», «Аналіз та прогнозування злочинності»; у правотворчій діяльності – для вдосконалення

законодавства та інших нормативно-правових актів України, що регулюють питання запобігання органами та підрозділами в системі НПУ корупційним та пов'язаним із корупцією правопорушенням; у *практичній діяльності* – для вдосконалення антикорупційної діяльності органів та підрозділів у системі НПУ.

Питання, які розглядаються в дисертації, розкрито на досить високому методологічному рівні. Зокрема, проаналізовано широкий спектр вітчизняних і зарубіжних науково-теоретичних та монографічних робіт з окресленої проблематики, що свідчить про поглиблений аналіз порушеної в дослідженні проблеми. Крім того, автор вивчив і проаналізував періодичну літературу з цього питання, що свідчить про спробу синтезувати поряд із загальноприйнятими поняттями новітні підходи до розуміння проблеми захисту людини та суспільства від корупційних загроз.

З аналізу дисертації видно, що під час проведеного дослідження було використано не лише юридичну літературу, а й цінний емпіричний матеріал (опитування експертів), що дозволило дисертанту досягти високого ступеня обґрунтованості наукових положень, висновків і рекомендацій. Очевидно, що автор, працюючи над написанням дисертації, дотримувався процедури систематизації наукової літератури під час її аналізу, провів її якісний аналіз та здійснив коректну заочну полеміку.

На мою думку, дисертант досить вдало визначив мету дисертаційного дослідження – вирішення конкретного наукового завдання, що полягає в кримінологічному пізнанні Національної поліції України як суб'єкта запобігання корупційним та пов'язаними із корупцією правопорушенням.

У процесі дослідження В.В. Міновський не абстрагувався в науковому осмисленні проблеми, а поставив конкретні та чіткі завдання, у зв'язку з чим дисертація отримала цікавий та корисний напрям не лише в суто доктринальному аспекті та може бути оцінена як джерело праксеологічно цінних результатів, корисних для практичного застосування висновків.

Аналіз рецензованої дисертації дає змогу стверджувати, що в результаті проведеного дослідження здобувач досяг визначеної дослідницької мети й виконав поставлені завдання. На цім, сформульовані висновки та пропозиції є досить аргументованими й оригінальними, відповідають актуальним вимогам антикорупційних викликів сьогодення та можуть бути застосовані на практиці.

Структура дисертації видається досить добре продуманою та відповідає тим завданням, які поставила перед собою автор. Дисертант послідовно виклав матеріал, здебільшого правильно співвідносячи загальні та окремі конкретні питання, сформулював необхідні наукові дефініції. Робота

складається з анотації, переліку умовних позначень, вступу, трьох розділів, що містять сім підрозділів, висновків, списку використаних джерел (323 найменувань на 37 сторінках), додатків (на 7 сторінках). Загальний обсяг дисертації становить 260 сторінок, з них 196 сторінок основного тексту. Таким чином, її обсяг та структура відповідають нормативно визначеним вимогам.

Змістом роботи є послідовний авторський опис та характеристика ходу опрацювання предмету дослідження.

Так, у першому розділі рецензованої дисертації йдеться про кримінологічні засади діяльності Національної поліції України із запобігання корупційним та пов'язаним із корупцією правопорушенням, він складається з трьох підрозділів.

Другий розділ рукопису присвячено дослідженню правового регулювання та організація антикорупційної діяльності Національної поліції України, складається з двох підрозділів.

У третьому розділі дисертації охарактеризовано запобіжну антикорупційна діяльність Національної поліції України, він складається з двох підрозділів.

У висновках за результатами дослідження загалом сформульовано низку положень теоретико-методологічного характеру, а також пропозицій і рекомендацій, що мають вагоме значення для вдосконалення положень кримінологічної науки. У додатках до роботи міститься перелік опублікованих праць та узагальнення результати опитування.

Таким чином, структурно дослідження побудовано логічно, розділи і підрозділи пов'язані між собою. Обрана структура дисертації дозволила автору продемонструвати гідний рівень знань з кримінології, ґрунтовно проаналізувати як положення нормативно-правових актів щодо протидії корупційним кримінальним правопорушенням, так і погляди науковців з проблематики дослідження. Під час розподілу розділів основного тексту на підрозділи автор дотримувався правил пропорційності та взаємовиключення. Дисертант послідовно виклав матеріал, здебільшого правильно співвідносячи загальнотеоретичні та практичні питання, сформулював необхідні наукові висновки та дефініції.

Мета і завдання, визначені автором у вступі, відповідають об'єкту та предмету змісту дослідження та загальним висновкам, а всі висновки та рекомендації, зроблені ним, об'єднані провідною ідеєю вирішення конкретного наукового завдання, що полягає в кримінологічному пізнанні Національної поліції України як суб'єкта запобігання корупційним та пов'язаними із корупцією правопорушенням.

Слід схвально оцінити стиль, яким написано роботу: він означений логічністю, послідовністю та ясністю аргументування думок. Деякі досить складні теоретичні положення дисертації сформульовані зрозумілою мовою, та викладені без зайвих ускладнень.

Загалом на сторінках дисертації В.В. Міновському вдалося розгорнути цікаву дискусію, використавши широкий спектр вітчизняних і зарубіжних науково-теоретичних та методичних і правоінтерпретаційних джерел з різних галузей наукових знань, що свідчить про глибокий та різнобічний аналіз виділеної для дослідження проблеми.

Таким чином, правильно визначені й узгоджені між собою мета й завдання дослідження, структура та логіка викладеного матеріалу є свідченням достовірності й теоретичної обґрунтованості наукових положень, сформульованих автором висновків і рекомендацій.

Новизна наукових положень, висновків і рекомендацій, сформульованих у дисертації.

Наукова новизна праці полягає в тому, що за характером і змістом розглянутих питань дисертація є дійсно першим у вітчизняній науці комплексним кримінологічним дослідженням Національної поліції України як суб'єкта запобігання корупційним та пов'язаним із корупцією правопорушенням. У результаті дослідження сформульовано низку наукових положень, висновків і рекомендацій, що відзначаються вагомою теоретичною та практичною значущістю, а також вирізняються науковою новизною.

У роботі враховано положення вітчизняного та зарубіжного законодавства, проаналізовано теоретичний матеріал, що стосується тематики роботи. Це дало змогу виробити новий підхід до дослідження значної кількості проблем, які характеризують механізми протидії корупції в Україні, в тому числі в умовах війни.

Порівнюючи з уже відомими в досліджуваній В.В. Міновським науковій царині ідеями здобуті ним наукові результати можна стверджувати, що переважна більшість положень, винесених автором на захист, і презентованих ним висновків є новими або такими, що містять значну частку новизни. Зокрема, дисертантом уперше:

– обґрунтовано, що НПУ має подвійний правовий статус суб'єкта запобігання корупції: 1) загальний – як орган, що здійснює антикорупційну діяльність, реалізуючи свій статус як правоохоронного органу (перший статус); 2) спеціальний – як спеціально уповноважений суб'єкт у сфері протидії корупції (другий статус);

– розроблено класифікацію повноважень НПУ як суб'єкта запобігання корупційним та пов'язаним із корупцією правопорушенням за критерієм дії на

коло суб'єктів на: 1) загальні (поширюються на невизначене коло суб'єктів); 2) спеціальні (поширюються виключно на НПУ або тільки на спеціально уповноважених суб'єктів у сфері протидії корупції);

– запропоновано у теорії кримінології розглядати запобіжну антикорупційну діяльність НПУ як комплексну модель внутрішньосистемних та позасистемних (зовнішньосистемних) кримінологічних заходів її органів і підрозділів, спрямованих на запобігання корупційним та пов'язаним із корупцією правопорушенням;

– виявлено кореляційні зв'язки між ефективністю внутрішньосистемних та позасистемних (зовнішньосистемних) заходів запобігання НПУ корупційним та пов'язаним із корупцією правопорушенням, що обумовлюються співзалежністю антикорупційного впливу на рівень корупції серед працівників її органів і підрозділів та ефективністю антикорупційної діяльності останніх щодо осіб, зазначених у ч. 1 ст. 3 Закону України «Про запобігання корупції».

Ряд положень, які наразі розробляються кримінологічною наукою, у роботі удосконалено:

– методологічні підходи комплексного дослідження діяльності НПУ як суб'єкта запобігання корупційним та пов'язаним із корупцією правопорушенням (крізь призму трьох складових елементів: 1) повноваження органів та підрозділів щодо вжиття заходів запобігання корупції серед поліцейських та державних службовців у Національній поліції; 2) повноваження органів та підрозділів щодо вжиття заходів запобігання корупції в інших органах, установах, державних та недержавних організаціях; 3) повноваження органів та підрозділів як спеціально уповноважених суб'єктів у сфері протидії корупції));

– аргументацію щодо необхідності оптимізації нормативно-правового регулювання запобіжної діяльності НПУ;

– теоретичні підходи щодо елементів організації антикорупційної діяльності НПУ, серед яких головними вказано: аналіз стану запобігання органами та підрозділами НПУ корупційним та пов'язаним із корупцією правопорушенням; планування запобіжної антикорупційної діяльності органів та підрозділів НПУ; створення керованої системи виконавців здійснення антикорупційних заходів (підготовка і навчання особового складу); розстановка сил та засобів запобіжної антикорупційної діяльності оперативних підрозділів НПУ; забезпечення взаємодії у процесі запобіжної антикорупційної діяльності між органами та підрозділами НПУ, а також з іншими суб'єктами протидії корупції; матеріально технічне забезпечення здійснення антикорупційних заходів органами та підрозділами НПУ;

проведення оперативних нарад з метою забезпечення контролю виконання антикорупційних заходів та надання методичної допомоги в організації їх здійснення; оцінювання результатів роботи з урахуванням кореляційної співзалежності результативності внутрішньосистемних та позасистемних заходів запобігання корупції.

Отже, роботі притаманна наукова новизна, у ній порушено низку обійдених увагою вітчизняною юридичною наукою проблем, розв'язання яких дозволить більш ефективно протидіяти корупційній злочинності.

У висновках дисертації на підставі узагальнення основних положень проведеного дослідження проблеми, сформульовано, висновки, пропозиції та рекомендації.

Таким чином, є всі підстави стверджувати, що висновки дисертації є цілісними, логічними та обґрунтованими, відповідають меті й завданням дослідження, містять важливі теоретичні положення щодо теорії та практики протидії корупційним та пов'язаним із корупцією правопорушенням.

Повнота викладений наукових результатів в опублікованих працях здобувача.

За темою дисертації опубліковано сім праць, у тому числі чотири статті у виданнях включених до переліку наукових фахових видань України, одна стаття у періодичному науковому виданні іншої держави за профілем дисертації, а також дві тези доповідей.

Перелік наукових праць здобувача й аналіз їхнього змісту засвідчують, що наукові результати, висновки та рекомендації дисертаційного дослідження досить повно викладено у вітчизняних наукових фахових виданнях, пройшли апробацію на науково-практичних форумах.

Дискусійні положення дисертаційної роботи.

За результатами розгляду роботи як опонент маю звернути увагу дисертанта на деякі дискусійні положення роботи або такі, що потребують додаткового пояснення:

1. Характеризуючи стан наукової розробки теми, автору слід було б окремо виділити тих учених, які досліджували та досліджують проблеми протидії корупції саме у кримінально-правовому та кримінологічному вимірах (протидії кримінальним корупційним та пов'язаним із корупцією кримінальним правопорушенням), а вже потім, як додаткові аргументи, застосовувати здобутки фахівців, які опікуються антикорупційними проблемами в інших галузях (особливо це стосується дослідників адміністративних правопорушень, пов'язаних із корупцією). Окрім того, зважаючи на інтернаціональну природу корупційних практик (адже немає в світі країн, яким не доводиться вживати заходів з мінімізації корупції), а також

на наявність в роботі «компаративного» підрозділу (3.2 «Закордонний досвід запобігання корупційним та пов'язаним із корупцією правопорушенням правоохоронними органами»), певним недоліком варто визнати відсутність серед джерельної бази праць зарубіжних науковців та, відповідно, обговорення їх позицій на сторінках дисертації. Так, у джерельній базі роботи бачимо лише кілька англомовних джерел, що може свідчити про неповне дослідження діяльності правоохоронних органів тих країн світу, які ефективно протидіють корупції.

2. Хоч назва дисертаційного дослідження сформульована як така, що претендує на досить об'ємний обсяг дослідження (аж до такого, що сягає рівня докторської дисертації), проте автор досить вдало спромігся виокремити як фактичний предмет дослідження саме ту частину антикорупційної діяльності Національної поліції, яка потребувала наукового опису, критичного аналізу, пояснення проблем та перспектив їх вирішення. Втім, під час вирішення поставлених наукових задач автор все ж не втримався від спокуси побудови деяких невивиправдано ускладнених словесних конструкцій. Так, одним із елементів наукової новизни автором вказується *«удосконалення аргументації необхідності оптимізації нормативно-правового регулювання запобіжної діяльності поліції»*. Опис одержання цього наукового результату у самій дисертації наявний. Втім, його формулювання не виглядає вдалим з точки зору його сприйняття.

3. Послідовність та системність здійснюваного дисертантом дослідження закордонного досвіду запобігання корупційним та пов'язаним із корупцією правопорушенням правоохоронними органами забезпечена здійсненням наукового пошуку на засадах юридичної компаративістики з відповідним групуванням законодавства країн за критерієм їх належності до тієї чи іншої правової системи. Із аналізу роботи випливає, що автор дослідив проблематику правового регулювання інституту викривачів корупції у значній кількості суб'єктів політичної мапи світу (перелік країн досить солідний – Австрія, Бельгія, Болгарія, Хорватія, Кіпр, Чехія, Данія, Естонія, Фінляндія, Франція, Німеччина, Греція, Угорщина, Ірландія, Італія, Латвія, Литва, Люксембург, Мальта, Польща, Португалія, Румунія, Словаччина, Словенія, США, Іспанія, Швеція, Нідерланди); ефективність використання викривачів корупції у США; організацію моделі правоохоронних органів та особливості їхньої діяльності у таких країнах як Австралія, Бельгія, Ботсвана, Грузія, Естонія, Італія, Латвія, Литва, Мальта, Норвегія, Польща, Румунія, Сінгапур, Угорщина, Хорватія, Швеція.

Разом з тим, не зрозуміло, з яких підстав дисертант обрав серед держав англосаксонської правової сім'ї тільки США та не врахував досвід інших –

зокрема, Великобританії та ін. Як уявляється, порівняльно-правове дослідження досвіду цієї групи держав, здійснене поряд з порівняльно-правовим дослідженням держав, включених у перші дві групи, лише б додало роботі дослідницьких аргументів. Таким чином, потребують додаткових пояснень критерії відбору об'єктів для аналізу іноземного досвіду.

4. Запобігання і протидія корупції є завданням, яким в Україні опікується, окрім НПУ, ще чимала кількість інституцій, про що неодноразово слушно згадує на сторінках своєї праці автор. Втім, на мою думку, ним не приділено достатньо уваги проблематиці забезпечення взаємодії у процесі запобіжної антикорупційної діяльності між органами та підрозділами НПУ з іншими суб'єктами протидії корупції (новоствореними спеціалізованими антикорупційними установами та «традиційними» правоохоронними структурами) – зокрема порядку взаємодії, розподілу компетенцій суб'єктів та проблем, які виникають на цьому полі.

5. Автором висновується пропозиція прийняти окремий спеціальний систематизований акт – «Антикорупційний кодекс України». На думку дисертанта, такий документ дозволить унормувувати однорідні правовідносини, які нині регламентуються множинними антикорупційними нормативно-правовими і правовими (у т. ч. відомчими) актами (вони, відповідно, у зв'язку із розробкою та прийняттям цього Кодексу, в більшості втратять чинність).

Ця пропозиція вимагає додаткових пояснень, і, можливо, подальших досліджень. Так, не досить зрозумілим є предмет регулювання такого документу, зважаючи на те, що «антикорупційні» приписи наразі розпорошено в приписах багатьох галузей права. Окрім того, сьогодні в Україні існує практика ухвалення окремими установами, підприємствами та організаціями зводів антикорупційних правил, етичних правил поведінки щодо нульової толерантності до корупції – таких-собі «антикорупційних квазі-кодексів», тобто де-факто щось подібне вже існує. Можливо, пропонуючи таку новелу, здобувачеві слід було б провести експертне опитування працівників правоохоронних органів, науковців та інших обізнаних осіб (з роботи не впливає, що дисертант провів таке соціологічне дослідження). Вважаю, що ідеї розробки та прийняття «Антикорупційного кодексу України» потребують додаткової аргументації.

Підсумовуючи викладене, слід зазначити, що наведені вище критичні зауваження та рекомендації стосуються дискусійних питань, певної неповноти та непослідовності розгляду окремих положень дисертації і не впливають на загальну позитивну оцінку дисертаційного дослідження, яке має науково-теоретичне і практичне значення, містить наукові висновки, нові

підходи до вирішення конкретного наукового завдання щодо наукової розробки рекомендацій, спрямованих на підвищення ефективності діяльності в Україні Національної поліції як суб'єкта запобігання та протидії корупційним та пов'язаним з корупцією правопорушенням.

Висновок щодо відповідності дисертації встановленим вимогам.

Під час аналізу тексту дисертації порушення автором вимог академічної доброчесності не виявлено. У роботі наявні посилання на джерела інформації у разі використання сформульованих іншими особами ідей, розробок, тверджень, відомостей; вимоги норм законодавства про авторське право дотримано; надано достовірну інформацію про результати наукової діяльності, використані методики досліджень і джерела інформації.

Викладені в дисертації рекомендації та конкретні пропозиції щодо удосконалення чинного законодавства України є теоретично обґрунтованими та аргументованими, хоча і досить дискусійними.

Висновки та рекомендації, отримані під час дослідження, мають важливе практичне й теоретичне значення для кримінологічної науки.

Основні положення дисертації з належним ступенем повноти були відображені автором у наукових статтях, підготовлених та опублікованих автором дисертації, кількість і якість яких відповідає вимогам щодо публікацій, зарахованих за темою дисертації.

Тема дисертації є актуальною, сформульовані автором висновки та рекомендації є достатньо аргументованими, характеризуються науковою новизною та мають значення не лише для кримінологічної науки, але й для правозастосовної практики.

Таким чином, дисертація, представлена Міновським Владиславом Валентиновичем є самостійним завершеним науковим дослідженням, в якому отримані нові науково обґрунтовані результати, спрямовані на вирішення наукового завдання, що має істотне значення для розвитку української кримінологічної науки та правозастосування.

У підсумку слід зазначити, що дисертаційне дослідження на тему **«Національна поліція України як суб'єкт запобігання корупційним та пов'язаним із корупцією правопорушенням»** є самостійним, завершеним науковим дослідженням, яке містить наукові положення та науково обґрунтовані результати, що розв'язують важливе науково-прикладне завдання і щодо яких здобувач є суб'єктом авторського права.

Виходячи з викладеного, на основі вивчення дисертації та наукових праць, опублікованих по темі дисертації, слід зробити висновок, що рецензована дисертація відповідає вимогам Порядку присудження наукових ступенів, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 24 липня

2013 року № 567 (з урахуванням вимог постанови Кабінет Міністрів України від 17 листопада 2021 р. № 1197 «Деякі питання присудження (позбавлення) наукових ступенів»), а її автор **Міновський Владислав Валентинович** заслуговує на основі публічного захисту на присудження йому наукового ступеня кандидата юридичних наук за спеціальністю 12.00.08 – кримінальне право та кримінологія; кримінально-виконавче право.

Офіційний опонент –

**завідувач кафедри кримінально-правових дисциплін
юридичного факультету**

**Харківського національного університету
імені В.Н. Каразіна**

**доктор юридичних наук, професор,
заслужений юрист України**

Олександр ЖИТНИЙ

«14» листопада 2025 року

«Підпис Олександра Житного засвідчую»

Начальник відділу кадрів

**Харківського національного університету
імені В.Н. Каразіна**

Олена ГРОМИКО